

що повністю виключає можливість інформаційних перевантажень, низької навчальної мотивації.

Отже, на сьогоднішній день погляди багатьох науковців не співпадають та не набувають одноголосної думки стосовно вирішення проблеми «здоров'язбереження», як і шляхів та умов його впровадження в освітній процес. Напрямки здоров'язберігального освітнього середовища у вузі є визначальною основою всебічного та гармонійного розвитку особистості, її способу життя та життєвої позиції. Особливо гострим це питання є для майбутніх викладачів, яким і належить стати безпосередніми учасниками реалізації ідей пропаганди здорового способу життя і здоров'язбереження в майбутньому.

Список використаних джерел:

1. Бойченко Т.Є. Здоров'язберігаюча компетентність як ключова в освіті України. Основи здоров'я і фізична культура. 2008. № 11. С. 6-7.
2. Ващенко Л.С., Бойченко Т.Є. Основи здоров'я: книга для вчителя: Навчально-методичний посібник. К.: Генеза. 2005. 240 с.
3. Гладощук О.Г. Педагогічні умови вдосконалення культури зміцнення здоров'я студентів в системі фізичного виховання у вищому навчальному закладі: авт. Дис. на здобуття наукового ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.02 «Теорія і методика навчання». Київ, 2008. 20 с.
4. Іонова О.М. Здоров'язбереження особистості як психолого-педагогічна проблема / О.М. Іонова., Ю.С. Лукьянова // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту: наукова монографія за редакцією проф. Єрмакова С.С. – Харків ХДАДМ (ХХІІІ). 2009. № 1. С. 69-72.
5. Мадзігон В.М. Поступ в третє тисячоліття. К.: Педагогічна думка. 2006. С. 16-17.
6. Микитюк О.М., Шиян О.І. Компетентнісний підхід до забезпечення здорового способу життя у сприятливому екосередовищі. Львів: ЦПД, 2009, 136 с.

Чубатенко С.

викладач;

Ібрагімов Е.

викладач,

ВДНЗ «Буковинський державний медичний університет»

РЕАЛІЇ ФУНКЦІОНУВАННЯ ОЛІМПІЙСЬКОГО ТА ПРОФЕСІЙНОГО ВИДІВ СПОРТУ

Спорт в історії розвитку ринкової економіки та становлення незалежних держав завжди відігравав важливу роль і був основою для зміцнення іміджу на всіх рівнях та етапах розвитку суспільства. Переорієнтація професійного спорту у різновидність підприємницької діяльності та способу збагачення є об'єктивною закономірністю на початку ХХІ століття.

Особливості внутрішнього механізму підприємництва у професійному спорті обумовлюються насамперед змістом його «продукту» – послуги професійного спорту. Мета, яку реалізують структури професійного спорту під час її виробництва, визначає, у якій формі здійснюється підприємницька діяльність: спортивно-комерційній чи комерційно-спортивній. Шкода що все частіше спорт переходить в іншу площину, з переважанням комерційно-спортивної форми підприємницької діяльності.

Професійний спорт взагалі, – це вища ланка до якої прагне кожен аматор в своєму виді спорту, а необхідність дослідити взаємозв'язок та різницю між цими ланками є досить важливою та необхідною.

Фізична культура – це специфічний вид соціальної діяльності молоді людини, у процесі якої відбувається задоволення фізичних і духовних потреб. Фізична культура за допомогою фізичних вправ готує молодих людей до життя і праці, використовуючи природні сили природи і весь комплекс факторів (режим праці, побут, відпочинок, гігієна і т.д.), що визначають стан здоров'я людини і рівень його загальної і спеціальної фізичної підготовки.

В умовах сучасного виробництва фізична культура сприяє підвищенню працездатності людей і економічної ефективності виробництва. У сучасному світі істотно наростає усвідомлення ролі фізичної культури як фактора удосконалювання природи людини і суспільства. Здоровий спосіб життя в цілому, фізична культура і спорт зокрема, стають соціальним феноменом. Використовуючи фізичні вправи в режимі праці і відпочинку, раціональне харчування і т.д., можна в широкому діапазоні змінювати показники здоров'я, фізичного розвитку і фізичної підготовленості.

Фізичне виховання є складовою частиною загальноосвітньої системи виховання молоді і прилучає молодих людей до культури через рухову активність у всіх формах, відіграє вирішальну роль у формуванні індивідуальності молодих людей, що іноді більш важливо, чим оздоровчий вплив фізичної культури.

Ідеологія структур професійного спорту щодо спрямованості підприємницької діяльності визначається багатьма чинниками: історичними особливостями країни, регіону, континенту; специфікою соціально-економічної системи, що існує у тій чи іншій країні; особливостями ментальності населення тощо. Сукупна дія цих чинників, зрештою, визначає підхід (модель) до розвитку професійного спорту.

Олімпійський спорт – міжнародний, багатофункціональний спортивний рух, спрямований на пропаганду загальнолюдських і гуманістичних цінностей відповідно до концепції олімпізму.

Принциповою особливістю Олімпійського спорту є наявність змагальної діяльності спортсменів і специфічної (спортивної) підготовки до неї, а основною метою – досягнення найвищого спортивного результату в олімпійських видах спорту. Разом з тим досягаються й інші важливі соціальні цілі – зміцнення здоров'я, фізичне й моральне удосконалювання людей, розвиток міжнародного співробітництва і взаєморозуміння, поширення

принципів олімпізму на інші аспекти громадського життя, зміцнення матеріальної бази олімпійського спорту тощо.

Інтенсивна й різнобічна науково-практична діяльність кількох поколінь фахівців сприяла формуванню складної і цілісної системи знань у сфері теорії і методики підготовки спортсменів в олімпійському спорті. Не можна вважати повноцінною підготовку фахівця з фізичного виховання, спорту і туризму, якщо він не опанував основні положення загальної теорії підготовки спортсменів в Олімпійському спорті, а також принципи олімпізму.

Крім того, визначення спортивного видовища у якості результату функціонування структур професійного спорту дає підстави окремим дослідникам відносити його до сфери шоу-бізнесу. А це принципово помилкове твердження, оскільки шоу-бізнес, як складова системи масової культури має зовсім інші завдання, ніж спорт, навіть якщо це спорт професійний. Сьогодні шоу-бізнес більшістю дослідників розглядається як регресивний компонент культури суспільства, який не сприяє її розвитку. Водночас, професійний спорт, незважаючи на усі його недоліки, трактується переважним числом дослідників як важливий соціальний феномен, що виконує позитивні функції у суспільстві. Підтвердженням цього є, зокрема, позитивне в цілому ставлення Міжнародного олімпійського комітету до зближення олімпійського та професійного спорту.

Тому, соціальна значущість професійного спорту, професіоналізація та комерціалізація олімпійського спорту зумовлюють необхідність постійного вивчення світового досвіду з питань реорганізації організаційних основ спорту в країні відповідно до сучасних тенденцій.

Список використаних джерел:

1. Олімпійський та професійний спорт. Режим доступу: http://e-works.com.ua/work/2577_Olimpiiskii_ta_profesiinii_sport.html
2. Профессиональный спорт. Под общей ред. С.И. Гуськова, В.Н. Платонова. – Киев: Олимпийская литература, 2000. – 391 с.
3. Хавруняк І.В. Суттєві відмінності діяльності олімпійського олімпійського та професійного видів спорту. Режим доступу: http://www.confcontact.com/2013-nauka-v-informatsionnom-prostranstve/fk1_havrunyak.htm.